Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος — *Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1911* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 29*

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — *Ὁ ἰατρὸς Ἀβραὰμ Οὐίξων ἦτο τυπικώτατος εἰς τὴν ζωήν του καὶ μεθοδικώτατος· ὁ δὲ Ἕλλην ὑπηρέτης του Νικόλαος Καρακᾶς προσεπάθει νὰ συμμορφώνεται πιστῶς μὲ τὰς ἀπαιτήσεις του. Ὁ συγγραφεύς, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν εὐφυΐαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπηρετοῦσεν, ἀναφέρει ἓν παράδειγμα: Μίαν ἡμέραν, ὁ ἰατρός, ἀπερροφημένος ἀπὸ τὴν μυστηριώδη του ἐργασίαν, ἐλησμόνησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ τὸ γεῦμά του, μολονότι εἶχε κτυπήσει ἡ τακτική του ὥρα, ἡ ὀγδόη. Ὁ Νικόλας Καρακᾶς δὲν τὸν εἰδοποίησεν ἐκ δευτέρου. Ἀλλ' ἤρχισε νὰ σερβίρῃ ἀπαράλλακτα ὡς ἐὰν ὁ κύριός του ἦτο παρών, μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν.*

Παρέθεσεν ἐμπρός του — δηλαδὴ εἰς τὴν θέσιν του — ἕνα-ἕνα τὰ πιάτα, καὶ κατόπιν τὰ ἐσήκωσεν, ἀφοῦ ἐπερνοῦσε τόση ὥρα, ὅση θὰ ἐχρειάζετο ὁ ἰατρὸς διὰ νὰ φάγῃ τὸ περιεχόμενον ἑκάστου.

Εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ μίαν ἀκριβῶς ἔκαμε μίαν μικρὰν παῦσιν ἐπὶ λεπτῶν, ὅσον θὰ ἐχρειάζετο εἰς τὸν κύριόν του διὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, καὶ κατόπιν, μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε σοβαρότητα καὶ ἠρεμίαν, ἐσήκωσε τὸ τραπέζι, ἐσκούπισε καὶ ἐπερίμενε.

— Εἰς τὰς ἐννέα παρὰ εἴκοσιν, ὁ ἰατρὸς ἐνεφανίσθη.

Βλέπων τὴν τράπεζαν σηκωμένην, ἔκαμεν ἀδιόρατον κίνημα ἐκπλήξεως καὶ τὸ βλέμμα του ἀμέσως ὑπῆγε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ ὑπηρέτου του.

Συγχρόνως, ἀπὸ τὰ λεπτά του χείλη καὶ εἰς τόνον, ὁ ὁποῖος προεμήνυεν ἀσφαλῶς καταιγίδα, ἐξέφυγεν ἡ ἐρώτησις:

— Δὲν μοῦ ἐξηγεῖς, σὲ παρακαλῶ, τί συμβαίνει;

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἐπερίμενε βεβαίως αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, διότι δὲν ἐταράχθη διόλου. Ἁπλούστατα ἔτεινε τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς χειρός, ἔδειξε τὸ ὡρολόγιον τοῦ τοίχου καὶ εἶπε ψυχρῶς:

— Ὁ κύριος ἂς λάβῃ τὸν κόπον νὰ κυτάξῃ. Τὸ ρολόγι δείχνει ἐννέα παρὰ δεκαοκτώ. Ἑπομένως, πρὸ ἑνδεκα λεπτῶν καὶ ὀλίγων δευτερολέπτων, ὁ κύριος ἐτελείωσε τὸ γεῦμά του.

«Ἐδυθίζετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων...» (Σελ. 230, στ. β'.)

Μίαν στιγμήν, μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὴν ράχιν, μὲ τὰ φρύδια συνεσπασμένα, ὁ Ἀβραὰμ Οὐίξων ἐκύτταξε πρὸς τὸν ὑπηρέτην του σιωπηλός. Ἔπειτα, μὲ τὸ ἡσυχώτερον ὕφος τοῦ κόσμου, ἐξηρόβηξε δύο-τρεῖς φοράς, ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐξῆλθε τερετίζων τὸ «Χαῖρε, Κολόμβια» τοῦ Ἰωσήφ Χόπκινσωνι.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ἰατρὸς ἐκοιμήθη νηστικός. Ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν νοῦξησε τὸν μισθὸν τοῦ πολυτίμου ὑπηρέτου του κατὰ δύο δόλλαρια τὸν μῆνα.

«Ἤρχισε νὰ σερβίρῃ ἀπαράλλακτα ὡς ἐὰν ὁ κύριός του ἦτο παρών...» (Σελ. 229, στ. α'.)

Κατὰ τὸ μασπρογιάννη λοιπὸν καὶ τὸ κοπέλι του! Τυπικὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ὁ Νικόλαος Καρακᾶς δὲν ἐννοιάζετο διόλου νὰ μάθῃ τί ἔκαμνεν ὁ κύριός του. Καὶ ὅμως ἡ ἐργασία τοῦ Ἀβραὰμ Οὐίξων ἦτο τόσον ἀλλόκοτη, ὅσον καὶ ἡ ἀπαίτησις τοῦ εἶχε νὰ ὑπηρετῆται χρονομετρικῶς.

Τί ἔκαμνε τὰς ὥρας ποῦ δὲν ἐκάθητο εἰς τὴν τραπεζαρίαν; Πῶς ἐπερνοῦσε τὸν καιρόν του; Εἰς τί κατεγίνετο;

Ἰδοὺ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Νικόλας Καρακᾶς δὲν ἐφρόντισε ποτὲ νὰ λύσῃ.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἦτο φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ ξεύρῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἤξευρεν ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἤρχιζεν εἰς τὰς ἑξ τὸ πρωὶ καὶ ἐτελείωνεν εἰς τὰς ἐννέα τὸ βράδυ. Τοῦ ἔφθανεν αὐτό.

Μερικὰ μέρη τῆς οἰκίας τῷ ἦσαν ἀπηγορευμένα, καὶ προπάντων ἡ δεξιὰ πτέρυξ τοῦ κήπου.

Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὴν ἀριστεράν, ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσης εὐρεῖα, σκιερά, δροσερά. Καὶ τοῦ ἔφθανε.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, κύριος καὶ ὑπηρέτης δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ συνεννοοῦνται θαυμάσια.

Ἄλλως τε καὶ ὁ Νικόλας Καρακᾶς εἶχε τὰς μικράς του ἰδιαιτέρας συνηθείας.

Ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ἐργασίαν του, παραδείγματος χάριν, ἔβγαζε τὴν ποδιάν του καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, εἰσήρχετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου ἡσύχως καθήμενος, ἐβυθίζετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τεραστίων ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι περιέχουν, ὡς γνωστόν, δώδεκα τοὐλάχιστον σελίδας κειμένου, ἀπὸ ἑπτὰ στήλας εἰς κάθε σελίδα, ἀπὸ διακοσίας εἴκοσι γραμμὰς εἰς κάθε στήλην καὶ ἀπὸ σαράντα στοιχεῖα εἰς κάθε γραμμήν.

Τί ἔκαμνεν ὁ ἰατρὸς εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα;

Ποτὲ ὁ Νικόλας Καρακᾶς δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανεν, ἂν δὲν τῷ ἀπεκαλύπτετο κατὰ τύχην.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἤρεμος ζωή, ἡ κανονική καὶ μεθοδική, θὰ παρετείνετο βεβαίως διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη, ἐὰν ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἐξηκολούθει εὐσυνειδήτως τὸ ἴδιον σύστημα.

Ἀλλ' εἶνε γνωστόν, ὅτι αἱ περιστάσεις βγάζουν συχνὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν. Εἶνε ὡς ὁ ὀγκόλιθος, ὁ ὁποῖος, τοποθετούμενος ἐπὶ μιᾶς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἐκτροχιάζει τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Ὁ ὀγκόλιθος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν Νικόλαν Καρακᾶν νὰ ἐκτροχιασθῇ, ἐκατρακύλισεν ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς του τὴν περίφημον ἐκείνην νύκτα τῆς 14 Μαΐου 1903, ὑπὸ τὰς παραδόξους περιστάσεις, τὰς ὁποίας θὰ μάθωμεν κατωτέρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.'

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ ΕΥΡΕΘΗ ΑΝΟΙΚΤΟΝ

Χωρὶς ἄλλην χρονοτριβήν, ἂς ἔλθωμεν ἀμέσως εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν νύκτα.

Εἶνε ἡ ἑνάτη περίπου τῆς ἑσπέρας καὶ εἰς τὸ ἥσυχον ἐκεῖνο προάστειον Κήνβουδ βασιλεύει ἄκρα σιωπή.

Πρὸ ἡμισείας ὥρας, ὁ ἰατρὸς Οὐΐζων ἀφῆκε τὴν τραπεζαρίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν μυστικήν του ἐργασίαν.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ ὑπηρέτης Νικόλας Καρακᾶς, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην κ' ἐβυθίσθη εὐσυνειδήτως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κ ή ρ υ κ ο ς.

Μολονότι ὁ Μάϊος ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν του, τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἔκαμνεν ἀρκετὴν ζέστην, καὶ, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ Οὐΐζων ἔκρινε καλὸν ν' ἀνοίξῃ τὸ ὀπισθέν του παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἐβλέπεν εἰς τὸν κῆπον.

Προσέξατε εἰς τοῦτο· εἴπαμεν τὸ παράθυρον τοῦ κήπου, καὶ ὄχι τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου, τὸ ὁποῖον εὑρέθη ἀνοικτὸν τὴν ἀκολουθοῦσαν πρωΐαν.

Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ εἶνε τῳόντι σπουδαιοτάτη.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἤνοιξε λοιπὸν τὸ παράθυρον ποὺ ἔβλεπεν εἰς τὸν κῆπον, ἐνῷ τὸ ἄλλο ποὺ ἔβλεπεν εἰς τὸν δρόμον ἦτο κλεισμένον ἑρμητικῶς. Ἄλλως τε τὸ παράθυρον τοῦτο δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἀλλὰ εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν.

Ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου ἐκάθητο ὁ Νικόλας Καρακᾶς, διὰ τῆς ὁλανοίκτου θύρας, διὰ τῆς ὁποίας συνεκοινώνουν τὰ δύο δωμάτια, ἔβλεπε τὸ κλειστὸν παράθυρον, ἀλλὰ χωρίς, ἐννοεῖται, καὶ νὰ τὸ προσέχῃ.

Εἶνε καμμία ἀνάγκη τῳόντι, νὰ προσέχῃ κανεὶς ἓν παράθυρον;

Ἀλλοίμονον! Ὑπάρχουν περιστάσεις τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ προΐδῃ!..

Ἐνῷ λοιπὸν ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν ἐφημερίδα του, ἠσθάνθη μίαν νύσταν μίαν νάρκην, ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦ ἔκλειε τὰ μάτια.

Μηχανικῶς τότε ἔστρεψε τὸ κλειδὶ τῆς ἠλεκτρικῆς λάμπας καὶ παρεδόθη εἰς τὸν ὕπνον του, ὕπνον δικαίου, διότι καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἀπετέλει μίαν ἀπὸ τὰς καθημερινάς του συνηθείας.

Κάθε βράδυ, τὴν ἰδίαν ὥραν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀπεκοιμᾶτο τακτικά. Ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ γλυκὺς αὐτὸς ὕπνος διεκόπη γρηγορώτερα τοῦ συνήθους.

Ἕνας ἦχος ξηρός, μεταλλικός, τὸν ἔκαμε νὰ νοιξῇ ἀποτόμως τὰ βλέφαρα.

Ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν θεάματα ἀπροόπτα, ἐκπληκτικά, τρομακτικά.

Ἓν ἐξ αὐτῶν ἦτο κ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐπὶ τριάντα ὁλόκληρα δευτερόλεπτα, ὁ ὑπηρέτης ἔμεινεν εἰς τὴν πολυθρόναν του, ἀδυνατῶν, ἀπὸ τὴν μεγάλην ἔκπληξιν, νὰ κάμῃ ἓν κίνημα, νὰ προφέρῃ μίαν λέξιν.

Ἀπὸ τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἀνοικτὴν ἐμπρός του, εἶδε δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, ἡσύχως, βραδέως, ἀθορύβως, ἐπηγαινοήρχοντο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, κανεὶς δὲν ἦτο ὁ ἰατρός.

Ἦσαν ὑψηλοὶ καὶ οἱ δύο, ἰσχυροί, ἡρακλεῖοι τὸ σῶμα, ἐνῷ ὁ ἰατρὸς ἦτο ἰσχνὸς καὶ λεπτός.

Μίαν στιγμὴν ποὺ διηυθύνθησαν εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἔξω τῆς ὀπτικῆς ἀκτῖνος τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, οὗτος παρετήρησεν ὅτι τὸ ἀπέναντί του παράθυρον, — τὸ περίφημον παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, κατὰ τοὺς ἀστυνομικούς, εἶχε δραπετεύσῃ ὁ δολοφόνος, — ἦτο ὁλάνοικτον. Οἱ δύο ἄγνωστοι, — δὲν ἐχρειάζετο πολλὴ φιλοσοφία διὰ νὰ τὸ μαντεύσῃ κανείς, — εἶχον εἰσέλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὡς διὰ νάφαιρέσουν ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην τοῦ ἰατροῦ Οὐΐζων τὴν ἄνεσιν νὰ σκεφθῇ ἐπ' αὐτοῦ περισσότερον, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ βήματά των καὶ εὑρεθέντες εἰς τὸ πλαίσιον τῆς θύρας, ἔρριψαν ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης περίεργον βλέμμα.

«Διασκελίζει τὰ παράθυρον, καθβαλτεύει τὸ στήριγμα...»

Οἱ λωποδύται.

Ἐὰν ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἦτο δειλός, ἡ συγκίνησις, ἡ ὁποία τὸν κατέλαβε τότε, θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ διαπράξῃ κανὲν σφάλμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπρόδιδε τὴν παρουσίαν του.

Ἀλλ' ὁ Ἕλλην ἦτο γενναῖος,

Δὲν ἐκινήθη διόλου.

Ὁπωσδήποτε, ὅταν οἱ μυστηριῶδεις ἐπισκέπται ἔρριψαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὑρίσκετο, τὴν ζωηρὰν ἀκτῖνα ἑνὸς κλεπτοφάναρου, ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ φανερωθῇ ἀκόμη, καὶ ἐπωφελήθεις τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ φωτεινὸς κύκλος ἐπλανᾶτο βραδέως ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ἀριστερᾷ του, ἠγέρθη ἀθορύβως, πάντοτε προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ σκότους τῆς αἰθούσης, ἐστράφη ὀλίγον δεξιᾷ, καὶ εὑρέθη ἐξαφνα μαζευμένος καὶ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ράχιν τῆς πολυθρόνας, ὅπου ἐκάθητο πρὸ τριῶν μόλις λεπτῶν. Δὲν τὸν εἶδαν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν ἤκουσαν, διότι τὰ ὀλίγα του βήματα κατεπνίγησαν ἐπὶ τοῦ μαλλίου τῶν ταπήτων.

Ἦτο καιρός.

Ἐξαφνα ἡ ἀκτὶς φθάνει εἰς ἓν ἔπιπλον, σταματᾷ ἐκεῖ μίαν στιγμήν, ἀναβαίνει πρὸς τὴν ὀροφήν, ψαύουσα εἰκόνας καὶ βιβλία, καὶ ἔπειτα σβύνεται ἀποτόμως.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἐπισκέπτονται καὶ πάλιν τὴν αἴθουσαν. Μ' ἑτοιμότητα ἀξίαν τῶν μεγάλων στρατηγῶν, ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἀρχίζει τότε νὰ σκέπτεται.

Τί πρέπει νὰ κάμῃ;

Οἱ δύο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὴν αἴθουσαν, δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ τῷ δείξουν τὸ ἐπισκεπτήριόν των, διὰ νὰ τὸν πληροφορήσουν περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός των.

Κλέπται καὶ λωποδύται ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτήν, ὁ νέος κόσμος δὲν ἔχει νὰ φθονήσῃ εἰς τίποτε τὸν παλαιόν· ἀπεναντίας!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΙΟ

ΦΩΤΗΣ ΚΑΙ ΦΩΚΙΩΝ

— Μὰ τί ἦταν αὐτὰ τὰ καμώματά σου σήμερα, παιδί μου; ἔλεγε χθὲς στὸ τραπέζι ὁ πατέρας μου στὸ μεγάλο μου ἀδελφὸ· ποῦ τὸ ἤβρες αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ τὸ βάφτισες; ἀπάνω στὸ λόγγο ποῦ κυνηγοῦσες; καλὰ ποῦ δὲν ἔστειλες καὶ τὰ συχαρίκια τῆς μάνας του μὲ τοὺς λαγοὺς γιὰ τ' ὄνομα ποῦ τοῦ χάρισες! γιὰ ξεδιάλεξε τώρα πῶς θὰ λέγεται ὁ βαπτιστικός σου; Φώτιος ἢ Φωκίων;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, πατέρα; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀδελφός μου, Εἴχαμε συμφωνήσῃ ἀποβραδὶς μὲ ἄλλα δύο παιδιὰ χθές, νὰ πᾶμε σήμερα στὸ κυνήγι ἀπάνω στὸ λειβάδι καὶ νὰ φᾶμε τὸ μεσημέρι ἐκεῖ στὴ βρύση τῆς Ξηρονάμας στὸ ρέμμα. Ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιὰ πῆρε τὴ φροντίδα ἀπάνω του νὰ οἰκονομήσῃ ἕνα κοκορέτσι νὰ τὸ ψήσωμε ἐκεῖ στὴν τουφεκόβεργα.

— Καλὸ κυνήγι θὰ κάνατε, τοῦ λέγει ὁ πατέρας μας, ξαπλωταριὸ στὸν ἴσκιο ὅσο νὰ ψηθῇ τὸ κοκορέτσι, ἔτσι κ' ἔτσι φόβος δὲν ἦτον νὰ λείψῃ κανένας λαγὸς ἀπὸ τὸ μέτρο, θὰ οἰκονομούσατε καὶ τὴν ποδημή σας... γιατὶ νὰ χαλάῃ κ' αὐτὴ ἄδικα; λοιπόν, ὕστερα;

— Σηκώθηκα τὴν αὐγή, πῆρα τὸ τουφέκι καὶ τὸ σκυλί μας καὶ τράβηξα γιὰ τὸ λειβάδι. Ἐκεῖ ποῦ πέρναγα ἀπὸ τὸ μεσοχῶρι, ξιπάστικα μὲ τὸ νὰ ἰδῶ μπροστά μου, ἀπάνω στὸ κατῶφλι τῆς ξώθυρας τῆς Ἐκκλησίας, ἕνα δέμα σὰν προσκεφαλάκι, ὅταν ἀκούω μία γυναῖκα νὰ μοῦ φωνάζῃ.

— «Στάσου, Κυρνουνέ, γιὰ νὰ σταθοῦν στὴ ζωὴ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς χαροκαμένης μάνας».

Ἐκεῖ τὰ ἔχασα καὶ δὲν ἤξευρα τί ἤθελε νὰ μοῦ πῇ·

«Σταμάτα, παιδί μου, μοῦ ξαναλέει, γιὰ νὰ σταματήσῃ κι' ὁ χάρος ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς νοικοκυρᾶς», καὶ ἄρχισε νὰ μὲ βγάζῃ ἀπὸ τὴν ἀπορία, λέγοντάς μου πῶς ἡ Κυραγιάννενα τοῦ Σιαφάκα, ὰ δὲν τῆς ζοῦν τὰ παιδιά της, τὸ ἔβαλε αὐτὴ τὴ φορὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ νουνὸ καὶ νὰ ρίξῃ τὸ παγανιάρικο καὶ μοναχὸ παιδί της στὸ δρόμο νὰ τὸ βαφτίσῃ ὁποιος τὸ πρωτοδρῇ, καὶ πῶς ἦταν τῆς τύχης μου νὰ γείνω ἐγὼ νουνὸς τοῦ παιδιοῦ της, καὶ ὅτι θὰ τὸ χαρῇ ἡ καϋμένη κι' ὁ ἄντρας της, ποῦ θὰ τὸ μάθῃ στὴν ξενητειά, πῶς τὸ μοναχοπαίδι τους βαφτίστηκε ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ποῦ εἶνε τόσο καλορροίζικο μὲ τὸ νὰ ζοῦν ὅλοι οἱ βαπτιστικοὶ τῆς μάνας μου.

— Μὰ πότε, Κυραθειά, τῆς λέγω, θὰ πάγω στὸ κυνήγι; μὲ καρτεροῦν οἱ συντρόφοι μου ἐκεῖ ἀπάνω.

— Δὲν τῆς εἶπες καὶ τὸ κοκορέτσι; λέγει γελῶντας ὁ πατέρας μας.

— Σάμα θὰ κάνῃς τὰ χρόνια; μοῦ λέγει, ὅσο νὰ πῇς «κρομμύδι» τελειώνομε. Νὰ κι' ὁ παππῶς ποῦ ἔρχεται, φωνάζομε καὶ δυὸ τρία παιδιά, πάρε τώρα τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά σου καὶ σοῦ τὰ οἰκονομῶ ἐγὼ ὅλα τὰ χρειαζούμενα.

Τί νὰ ἔκανα κ' ἐγώ; πῆρα τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ κατῶφλι καὶ τραβοῦμε μὲ τὸν παππᾶ στὴν ἐκκλησία.

Ἦρθαν καὶ κάμποσα παιδιὰ γιὰ τὴν καμπάνα ποῦ ἦταν Κυριακὴ καὶ τὸ βάφτισα.

—Τὸ ὄνομα, Κυρνουνέ; μοῦ λέει ὁ παππᾶς.

— Φωκίων, τοῦ λέγω.

Εἶδα ποῦ πετάχτηκαν ἀμέσως τέσσερα πέντε παιδιά, τρέχοντας ποιὸ νὰ προλάβῃ μπροστήτερα νὰ πῇ τ' ὄνομα στὴ μάνα του καὶ νὰ πάρῃ τὰ συγχαρίκια, ποῦ ἤξευρα ἐγὼ ποῦ ἀνάμεσα 'ς αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ ἦταν καὶ ὁ ξωταρμένος Κώστας τοῦ Γυφτοτόλη, καὶ θὰ πάγῃ πρῶτος-πρῶτος νὰ τῆς πῇ πῶς τὸ εἶπα «Φώτη».

— Καὶ τὸ χάρηκε ἡ Κυραγιάννενα, λέγει ὁ πατέρας μας, γιατὶ καὶ τὸν πατέρα της τὸν ἔλεγαν Φώτη, καὶ σὲ πῆρε καὶ γιὰ γνωστικὸ παιδί.

— Καλά, μὰ δὲν τῆς εἶπε ὕστερα τὴν ἀλήθεια ὁ παππᾶς, πατέρα; τὸν ρωτάει ὁ ἀδελφός μου.

—Ἐμένα ρωτᾶς; τοῦ λέγει. Ἐσύ, βλέπεις, τὸ βάφτισες τὸ παιδὶ τῆς νοικοκυρᾶς 'στὴ φεύγα καὶ σὰν νὰ σκόνταψες ἀπάνω του ἐκεῖ ποῦ εἶχες τὸν λαγὸ καταπόδι, καὶ πιστεύω, ὅταν σὲ θυμιάτιζε ὁ παππᾶς, θὰ σοῦ φαινόνταν πῶς μυρίζες τὸν ἀχνὸ ἀπὸ τὸ κοκορέτσι. Ὁ παππᾶς μὲ ἀντάμωσε καὶ μοῦ τὰ μολόγησε ὅλα, καὶ πῶς ἡ Κυραγιάννενα τοῦ εἶπε ὅτι κοντὰ στὸ παλαιὸ γυφτόπουλο πῆγε κ' ἕνα δεύτερο παιδὶ καὶ τῆς πέταξε ἕνα ἄλλο ὄνομα ἀλλοιώτικο, καὶ πῶς αὐτὸ χωρὶς ἄλλο θὰ παράκουσε, καὶ σὰν τὴν εἶδε καὶ ὁ παππᾶς εὐχαριστημένη μὲ τὸ Χριστιανικὸ τὸ ὄνομα, δὲν ἀποφάσισε νὰ τῆς χαλάσῃ τὴν καρδιὰ καὶ νὰ τῆς πῇ τὸ δικό σου τὸ ὄνομα τὸ ἁγιορταστο.

—Τοσο δὲν καταβαίνεις, ἀδερφέ; τοῦ λέγει ἡ ἀδελφή μου, ὁ παππᾶς σώπασε γιατὶ ξέρει πῶς ἡ Κυραγιάννενα θὰ γιορτάζει κάθε χρόνο τα Φῶτα τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ της, μὰ κανένας ἅγιος Φωκίων δὲν ἄκουσα ποτὲ νὰ ὑπάρχῃ.

—Τώρα, ρωτάει ὁ ἀδελφός μου, τί νὰ τῆς πῶ αὔριο τῆς Κυραγιάννενας, ποῦ πρέπει νὰ πάγω γιὰ τὲς εὐχές;

— Καθὼς καταλαβαίνω, λέγει ὁ πατέρας μου, ὁ στρατηγὸς Φωκίων ἦταν γραφτὸ νὰ τὴν πάθῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ ἄδικα, καὶ τώρα ἀπὸ τὸν Πατριάρχη τὸ Φώτιο.

—Καὶ τώρα, πετιέται καὶ λέγει ἡ ἀδελφή μου, ποιὸς θὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς νουνός, ἐσὺ ἢ ὁ Κώστας τοῦ Γυφτοτόλη;

—Ἔρρεις τί λέω, Τάκη; τοῦ λέγει ὁ μικρὸς ἀδελφός μου, νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸ γυφτόπουλο νὰ πληρώσῃ αὐτὸ ὅσα ξώθεψες στὸ βάφτισμα!

—Ἄφησέ με, καϋμένε Κώστα, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, φωνάζει ὁ ἀδελφός μου, τὸ βάλατε νὰ μὲ παλαβώσετε κ' ἐμένα ἐσεῖς οἱ Κωστῆδες!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΪΡΙ

Πέρασε κ' ἡ Ἄνοιξι· νὰ τὸ καλοκαῖρι
—πόσο τ' ἀγαπῶ!—
ἦρθε νὰ μᾶς φέρῃ
κάθε του καρπό.

Νά! τὸ καλοκαῖρι στὸ βουνὸ ψηλὰ
μυρουδιὲς γεμάτο
στέκεται, γελᾷ,
καίγεται ἀπ' τὸν Ἥλιο· νάτο, νάτο, νάτο!

Καλοκαῖρι, ποὔφθασες μὲ τὰ τόσα δῶρα,
ζέστη ποὺ σκορπᾶς!
κι' ἂν μᾶς ἤρθες τώρα
στὸ καλὸ θὰ πᾷς.

Τὰ γλυκὰ σταφύλια σου πρώϊμα ζητῶ
καὶ καρποὺς γυρεύω
ὅπου σταματῶ,
βλέπω τί μᾶς ἔφερες κι' ὅλα τὰ ζηλεύω.

Κι' ἂν μᾶς καίῃ ἡ λαύρα σαυ, καλοκαῖρι, [τόσο,
τί μπορῶ νὰ πῷ;
πρὶν στὸ φανερώσω
ἔρεις: Σ' ἀγαπῶ!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΠΗΛ

Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, νεαροί μου ἀναγνῶσται, θὰ γνωρίζετε βέβαια μόνον τὸ πρῶτον, τὸ ὄνομα τοῦ λόρδου Βύρωνος, τοῦ ὑπερμάχου τῶν Ἑλλήνων, τοῦ μεγάλου Ἄγγλου ποιητοῦ!

Ποιητὴς καὶ πολεμιστὴς συγχρόνως, ἐκάλεσε τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης νὰ ἔλθουν πρὸς βοήθειαν τῶν θετῶν ἀδελφῶν του, τῶν τυραννουμένων Ἑλλήνων, τῶν ἀπογόνων τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἐπαμεινώνδα.

Ὁ Βύρων προσέφερε τὴν βοήθειαν τοῦ βραχίονός του, ἡ ὁποία ἦτο μικρά· ἀλλὰ καὶ τὴν αἴγλην τοῦ ὀνόματός του, ἡ ὁποία ἦτο μεγάλη. Ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἐβαπτίσθησαν ὁλόκληρον περιουσίαν καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἄλλος μας ἥρως, ὁ Ροβέρτος Πήλ, ἦτο ἐπίσης Ἄγγλος καὶ ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους πολιτικούς, ὑπουργοὺς καὶ ῥήτορας τῆς πατρίδος του.

Ὁ Γεώργιος Βύρων καὶ ὁ Ροβέρτος ἦσαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, εἰς τὸ Αὐκειον τοῦ Harrow εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ ἠγαπῶντο ὅπως πρέπει νὰ εἶνε ἀγαπημένοι οἱ καλοὶ συμμαθηταί, διαφιλονεικοῦντες τὰ πρωτεῖα, ἀλλὰ πάντοτε ἡνωμένοι· εὐγενὴς ἅμιλλα μεταξύ των, πάντοτε· ἀλλὰ τὸ ταπεινὸν καὶ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο αἴσθημα ποὺ λέγεται φθόνος, ποτέ.

«Δικό σου τὸ πρῶτον βραβεῖον!»

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἀνάντιρρήτως ὁ δυνατώτερος εἰς τὴν θεματογραφίαν καὶ τὴν ἔκθεσιν ἰδεῶν καὶ ἂν ὁ Ροβέρτος κατώρθωνε κάποτε νὰ τὸν περνᾷ, τὸ ὤφειλε μόνον εἰς τὴν φυσικὴν ῥαθυμίαν καὶ ὀκνηρίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Γεώργιος δὲν ἠγωνίζετο καὶ πολὺ νὰ ὑπερνικήσῃ. Ἀλλὰ κάθε τόσον ἡ ἀποτυχία τὸν ἀφύπνιζε καὶ γρήγορα ἀνέκτα τὸ ἀπολεσθέν, διότι τῷ ἔφθανεν ἁπλῶς νὰ θέλῃ διὰ νὰ εἶνε ἀνώτερος ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν Ροβέρτον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμαθητάς.

Τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐπλησίαζε καὶ οἱ μαθηταὶ ἔπρεπε νὰ γράψουν τὰς ἐκθέσεις των διὰ τὰ βραβεῖα.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν μία παράδοξος μελαγχολία εἶχε κυριεύσει τὸν Ροβέρτον. Δὲν ἐλάμβανε πλέον μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν συντρόφων του, ἀλλὰ σκεπτικὸς καὶ λυπημένος ἐκάθητο εἰς ὅλα τὰ διαλείμματα παράμερα· ἐκτὸς τούτου, — πρᾶγμα ἀκόμη παραδοξότερον, — αὐτὸς ὁ τόσον ἐπιμελὴς καὶ φιλόπονος, αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχανε πρὶν οὔτε στιγμὴν ἐκ τοῦ χρόνου τῆς μελέτης, τώρα ἐπάθητο ὁλοκλήρους ὥρας μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδιάβαζε. Δὲν ἔκαμνε πλέον τὰ χρέη του παρὰ βιαστικά, τὴν τελευταίαν ὥραν, ὅπως οἱ ἀμελεῖς.

Οἱ διδάσκαλοι ἀποροῦσαν δι' αὐτὴν τὴν μεταβολήν, τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ἐνόει τὴν αἰτίαν· οἱ μαθηταὶ τὴν ἐκεριγελοῦσαν.

— Ὤ, ἔλεγαν μεταξύ των· δὲν ἔλειπε παρ' αὐτὸ διὰ νὰ κάμῃ ὁ Γεώργιος γενικὴν λεηλασίαν τῶν βραβείων καὶ τῶν στεφάνων!

Ὁ Ροβέρτος ἤκουεν αὐτὰ τὰ πειράγματα, ἀλλὰ δὲν ἐγίνετο οὔτε φαιδρότερος οὔτε ἐπιμελέστερος.

Τί εἶχε λοιπὸν ὁ δυστυχὴς αὐτός; Καὶ ὁ Γεώργιος ὁ ἴδιος τὸ ἀγνοοῦσε. Τρεῖς-τέσσαρας φορὰς ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ τὸν Ροβέρτον νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς ἀπέφευγε τὰς ἐρωτήσεις του καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔχασε πλέον τὴν πρὸς τὸν καλλίτερον φίλον του ἐμπιστοσύνην. Καὶ ὄχι μόνον τὰς ἐρωτήσεις του ἀπέφευγεν, ἀλλὰ καὶ τὰ βλέμματά του, καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ εὑρεθῇ μόνος μαζί του.

Προσβληθεὶς ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν αὐτήν, ὁ Γεώργιος τοῦ ἔκαμεν ὀλίγον καιρὸν τὸν θυμωμένον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ροβέρτον καὶ ἤθελεν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἀνακτήσῃ τὴν φιλίαν του, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν ἀπολεσθεῖσαν, ἀπεφάσισε, μετὰ τρεῖς ἡμέρας κακιώματος, νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ εἰς συμφιλίωσιν, κάμνων αὐτὸς τὸ πρῶτον βῆμα.

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη γρήγορα.

— Γιατὶ εἶσαι θυμωμένος; τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν, τὴν παραμονὴν τῶν ἐξετάσεων, ποῦ εἶχαν μείνῃ κατὰ τύχην μόνοι εἰς τὸ σπουδαστήριον διὰ νὰ προετοιμάσουν τὰ γραπτά των· τί ἔχεις μαζί μου, Ροβέρτε;

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἀντίκρυ του καὶ τὸν ἐκύτταζε κατάματα.

— Δὲν εἶμαι θυμωμένος, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος, ἀποστρέφων τὰ μάτια.

— Τότε λοιπὸν τί σημαίνει αὐτὴ ἡ μεταβολή; Μήπως σοῦ ἔκαμα κανένα κακὸ χωρὶς νὰ τὸ ξεύρω; Τί ἔχεις; πές μου!

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἐτραύλισεν ὁ Ροβέρτος καὶ ἐκίνησε διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν· ἀλλ' ὁ φίλος του τὸν προπέλαβε καὶ ἁρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσταμάτησεν.

— Ἄ, ὄχι, ἀνέκραξε, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς! .. Πές μου λοιπόν, Ροβέρτε, δὲν εἶμαι πιὰ φίλος σου ὅπως ἄλλοτε; καὶ ἂν δὲν εἶμαι, πές μου γιὰ ποιὸ λόγο;... Ἐξομολογήσου μου τὴ θλίψι σου, γιατὶ ἔχεις... δὲν μπορεῖς νὰ πῇς τὸ ἐναντίον.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Γεώργιος ἐξηκολούθησεν, αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ θυμόν:

— Εἶσαι κακὸς καὶ ἀχάριστος! Ἐγὼ στὴ θέσι σου δὲν θὰ ἔκαμνα ἔτσι... Ἐγὼ θὰ σοῦ ἔλεγα τὴ θλίψι μου, ἐὰν εἶχα, καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τίποτε, διὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Θέλεις νὰ τὰ κρατῆς ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἐγωιστά; Καλά, ὅπως ἀγαπᾷς! Ἐπιτέλους ἐμένα τί μὲ μέλει; Δὲν δίνω πεντάρα! Λυποῦ μόνος σου, ἀφοῦ ἔτσι σοῦ ἀρέσει. Δὲν σοῦ ζητῶ πλέον τίποτε... Ἀλλὰ ἔννοια σου! σὲ βεβαιῶ ὅτι, ἂν μοῦ συμβῇ τίποτε δυσάρεστο, ἂν μὲ ἰδῇς ποτὲ λυπημένο καὶ μ' ἐρωτήσῃς τὴν αἰτία, δὲν θὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἐγὼ λέξι, θὰ εἶμαι κακὸς σὰν καὶ σὲ καὶ θὰ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς, ὅπως ὑποφέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἄσε καὶ θὰ ἰδῇς!

Ἔπειτα, ἀλλάζων ἐξαφνα ὕφος:

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν πιὰ φίλος σου; ἐπανέλαβε μὲ τρυφερὸν παράπονον, ἁπλῶν τὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου.

Ἕως ἐδῶ, ὁ Ροβέρτος κατέβαλλεν ὅλην του τὴν δύναμιν διὰ νὰ ντιστέκεται εἰς τὰς παρορμήσεις τοῦ φίλου του· ἀλλ' ὅταν ἤκουσε τὴν συγκεκινημένην του φωνήν, ἡ συγκίνησις κατέλαβε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὕψωσε τὴν κεφαλήν, ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τὸν εἶδεν ὠχρόν, δακρυσμένον...

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ περισσότερον· ἡ λύπη καὶ ἡ μετάνοια τὸν ἔπνιξαν· ἐρρίφθη τότε εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Γεωργίου καὶ τὸν ἐφίλησεν ἐπαναλημμένως φωνάζων:

— Συχώρεσέ με! συχώρεσέ με!

Ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελε καὶ ὁ Γεώργιος! Ὁ Ροβέρτος ὅμως ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ ἐξηγηθῇ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος. Καὶ πραγματικῶς, ἐφοβεῖτο· ἀλλ' ὁ φίλος του τὸν παρεκάλεσε τόσον, ὥστε ἐπιτέλους τὸν ἔκαμε νὰ προφέρῃ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Μὰ ξεύρεις... αὔριο ἔχομε ἐξετάσεις... καὶ... σὺ θὰ ἐπιτύχῃς... ἐνῶ ἐγώ... ὁ πατέρας μου...

Ἐδῶ ὁ Ροβέρτος διεκόπη διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του.

— Νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ τοῦ δώσω τὴν ἱκανοποίησιν ποῦ περιμένει ὁ καϊμένος ἀπὸ ἐμὲ μὲ τόση ἐπιθυμία!

— Μπᾶ! εἶνε λοιπὸν τόσον ἀπαιτητικὸς ὁ πατέρας σου, γιὰ νὰ μὴν εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ σὲ μὲ τὴν τόσην σου ἐπιμέλεια καὶ τὴ φρονιμάδα; Τί ἱκανοποίησι ἐννοεῖς;

— Ἄκουσε. Πέρσυ, καθὼς ξέρεις, ἐσὺ ἐπῆρες ὅλα τὰ βραβεῖα καὶ δὲν ἄφισες γιὰ μένα παρὰ τοὺς ἐπαίνους. Ὅταν ἐπῆγα στὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπόρεσε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀπονομὴν καὶ τοῦ παρουσίασα τὸν κατάλογον τῶν βραβευμένων μαθητῶν, τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἔξαφνα ἀπὸ ἐλπίδα καὶ χαράν. Ἔπειτα, ἅμα τὸν ἐδιάβασε, τὸ προσωπόν του ἔγεινε σκυθρωπόν. «Οὔτε ἕνα βραβεῖο γιὰ τὸ παιδί μου!» εἶπε τότε. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, Γεώργιε, τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἔκαμαν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ προπάντων τὸ λυπημένο ὕφος τοῦ πατέρα μου... Ἔτρεμα, ἡ καρδιά μου... λές καὶ κάποιος μοῦ τὴν ἔσφιγγε δυνατά, ἐπονοῦσα... «Ἂν τουλάχιστον ἔπερνεν ἕνα, ἐξηκολούθησεν ὁ πατέρας μου σὲ λίγο, ἕνα μόνον... αὐτό!..» Καὶ τὸ δακτυλό του ἔδειχνε τὸ ὡραιότερο ἀπ' ὅλα τὰ βραβεῖα, ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὅλων τῶν τάξεων οἱ μαθηταὶ δίδουν τὴ μεγαλήτερη σημασία... «Ἀλλὰ ποῦ! δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίς, ἐξηκολούθησε ἀκόμη, ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ τὸ πάρῃ ποτέ!» Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐτόλμησα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου καὶ νὰ τὸν κρυφοκυττάξω... Ὤ, Γεώργιε!.. ἔκλαιγε!.. δύο χοντρὰ δάκρυά ἔτρεχαν στὰ μάγουλά του... δὲν ἐβάσταξα πλέον, ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του μὲ λυγμοὺς καὶ τοῦ ὑπεσχέθην ὅτι αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ ἐδιπλασίαζα τὰς προσπαθείας μου καὶ θὰ ἔπαιρνα αὐτὸ τὸ βραβεῖον, ποῦ ἐπεθύμησε τόσο γιὰ μένα... Καὶ τώρα, φίλε μου, αὐτὸ τὸ βραβεῖο θὰ τὸ πάρῃς ἐσύ!.. Κλαίω ἀκόμη, βλέπεις, ἀλλὰ μὴ νομίσῃς πῶς εἶνε ἀπὸ ζήλεια... Ἂν θὰ ἤθελα νὰ λάβω αὐτὴ τὴν ἀμοιβή, ποῦ δὲν μοῦ ἀξίζει, εἶνε μόνο γιὰ τὸν πατέρα μου, ποῦ θὰ ἐδοκίμαζε τόση χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια. Καὶ ὅσο πλησιάζει ἡ στιγμή, τόσον περισσότερο θυμοῦμαι ὅτι ὁ πατέρας μου ἔκλαψε, ἕνας ἄνθρωπος τόσο σοβαρός, τόσο γενναῖος... καὶ τόσο περισσότερο συλλογίζομαι τὴν ὑπόσχεσί μου, ποῦ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν κρατήσω, γιατὶ σὺ εἶσαι δυνατώτερος ἀπὸ ἐμέ... Γιατὶ νὰ τὴν κάμω; ... Ὤ, θὰ ὑποσχόμουν καὶ περισσότερα, ὅταν εἶδα τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πατέρα μου!... Θέ μου! Θέ μου! τί δυστυχὴς ποῦ εἶμαι! Νά, Γεώργιε, τί μὲ κάνει δύστροπο καὶ κακὸ μαζί σου, νὰ τί δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σοῦ 'πῶ.

— Καὶ εἶνε μόνον αὐτό; ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Βύρων. Λοιπὸν ἄκουσε τώρα καὶ σύ. Βρῆκα ἕνα τρόπο γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα μιὰ χαρά.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος ἔκπληκτος καὶ μόλις ἀναπνέων.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀφρικανικὴ σβούρα

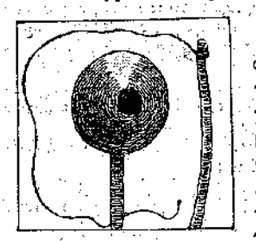

Ἡ σβούρα αὐτή, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ μαῦροι τῆς ἀφρικανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ξηρὸν πορτοκάλι, σκληρὸν καὶ ἄδειον. Οἱ παῖκται τὸ σφενδονίζουν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ κάμνουν νὰ γυρίζῃ δι' ἑνὸς μαστιγίου. Μερικοί, πολὺ ἐπιτήδειοι, κατορθώνουν νὰ τὸ περιστρέφουν εἰς τὸν ἀέρα μισὴν ὥραν, χωρὶς νὰ πέσῃ εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἰδιοτροπίαι τῆς φύσεως

Κάποτε ἐδημοσιεύσαμεν στάχυν ἀραβοσίτου, ἔχοντα σχῆμα ἀνθρωπίνης χειρός. Ἰδοὺ σήμερον ἕνας ἄλλος, ὁμοιάζων μὲ ἄνθρωπάκον, τοῦ ὁποίου διακρίνονται καθαρώτατα τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια. Ὁ παράδοξος αὐτὸς στάχυς, εἰκονιζόμενος ἐκ φωτογραφίας, προέρχεται ἀπὸ τὴν Βανταγκόραν τῆς νοτίου Νέας Οὐαλλίας.

Αὐγὸν διὰ τοῦ ταχυδρομείου

Αὐτὸ ἔγεινεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἕνας ὀρνιθοτρόφος ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ ἔστειλεν εἰς ἕνα φίλον του, φυσιοδίφην εἰς τὸ Λαϊτσέστερ, ἓν αὐγὸν διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Καὶ—ἀπίστευτον πρᾶγμα! — τὸ αὐγὸν αὐτὸ ἔφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον σῶον καὶ ἀβλαβές!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Α') Μονοκονδυλιά

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Κύπρου

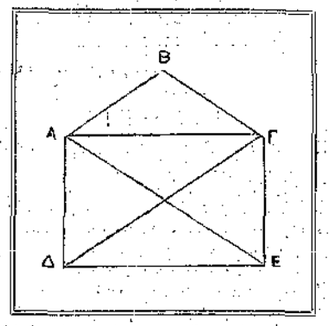

Πῶς εἰμπορεῦμεν νὰ γράψωμεν αὐτὸ τὸ σχῆμα μὲ μονοκονδυλιάν, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περάσῃ ἡ πέννα μας δύο φορὰς ἀπὸ τὴν ἰδίαν γραμμήν;

Β') Παίγνιον

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος

ΞΟΣ	ΤΗ	ΝΑ	ΝΟΣ
ΔΗ	ΣΥ	ΣΚΥ	ΜΗ
ΛΟΣ	ΡΟΣ	ΛΟΣ	ΡΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν ἓξ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ στελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 26ου φ.

Λῆμνος, Ἴμβρος, Σαμοθράκη, Λέσβος, Θάσος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, ***παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.***

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Φεύγω! ἔχε ὑγείαν ὡραία μου πόλις! Μῆνας θὰ ζήσω μακράν σου καὶ ποῖος γνωρίζει ἐὰν θὰ σ' ἐπανίδω...

Ἀγαπημένη μου θάλασσα, χαῖρε! τὴν γαλανή μορφή σου ἀπὸ μακρυὰ θὰ βλέπω! Ὅταν εἰς τὸ βουνὸν ἡ αὔρα παίζῃ μὲ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, θὰ μ' ἐνθυμίζῃ τὰ κύματά σου, ποῦ χαϊδεύουν ἁπαλὰ τὴν ἀμμουδιὰ τῆς ἀκτῆς· ὁ ψίθυρος αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἰδικός σου φλοῖσβος.

«Γλυκέ μας Σπύρο»(*), τὴν μαρμαρίνη θωρᾶ σου δὲν θὰ βλέπω τώρα! Μὰ ἡ ψυχή σου ἡ μεγάλη καὶ εὐγενής, κάντα μ' ἐμὲ θὰ εἶνε! Πόσες φορὲς κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ τῶν δένδρων δὲν θὰ μιλοῦμε μαζί!..

Φίλη τῶν νεκρῶν πόλις, ποῦ φαίνεσαι μακρόθεν σιωπηλὴ καὶ πένθιμος, σὲ ἀποχαιρετῶ! καὶ εὔχομαι εἰς τὰ ψυχρά σου χώματα νὰ μὴ δεχθῇς κανένα...

Ξανθὲ Φοῖβε, δὲν θὰ σὲ βλέπω πλέον νὰ παίρνῃς τὸ ἑσπερινὸ λουτρό σου· θὰ σὲ βλέπω ὅμως, λαμπρέ μου φίλε, ὅταν θὰ ἐξέρχεσαι ἀπὸ τὸ κρωβύλο.

Ὑψηλὴ τοῦ ἐργοστασίου καπνοδόχη, χαῖρε καὶ σύ, ποῦ μὲ τοὺς μαύρους σου καπνοὺς οἱ συλλογισμοί μου πολλάκις ὁμοιάζουν!..

Μ' ὅσ' ὅλα περισσότερον εἰς σέ, πλάτανε ὑπερύψηλε, τῆς μοναξιᾶς μου σύντροφε, γεῖτον μου ἀγαπημένε, τὸν ὕστερον χαιρετισμὸν μὲ πόνον σοῦ ἀφίνω!..

Σκιαὶ καὶ ψάλται τῶν δασῶν δεχθῆτέ με.

Μόνωσις

ΤΟΝΙΣΜΟΣ

Προχθὲς ἐπῆγα εἰς ἕνα φίλον μου ποῦ ἔχει καὶ μικρότερον ἀδελφόν, ἐπταετῆ. Μόλις ἐκάθησα καὶ ἰδοὺ τὸν τὸν μικρὸν Μίμην.

— Τί θέλεις, κὺρ-Μίμη; τοῦ λέγω.

— Ἦλθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ πῇς τὸ νέο τραγοῦδι ποῦ ἔλεγες πρὸ ἡμερῶν μὲ τὸν ἀδελφόν μου.

— Μπράβο, εὐχαρίστως.

Κάθεται λοιπὸν ὁ φίλος μας Μίμης στὸ τραπέζι, παίρνει χαρτὶ καὶ μελάνι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ ἐν ᾧ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ.

— Τώρα γραφα μοῦ λέγει, ἀλλὰ τώρα νὰ μοῦ τὸ τραγουδήσῃς διὰ νὰ τὸ μάθω.

— Κι' αὐτὸ γίνεται, μικρούλη μου.

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τοῦ τραγουδῶ. Ἀλλ' αὐφνης τὸν βλέπω νὰ γράφῃ καὶ πάλιν. Σκύβω στὸ τραπέζι καὶ τί βλέπω; Ἔβαζε κάτι γραμμὰς ὁριζοντίους εἰς τὰς λέξεις, ὀλιγωτέρας ὅπου ἤτο χαμηλὴ καὶ περισσοτέρας ὅπου ἦτο δυνατή.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, τοῦ λέγω, πῶς θὰ τὸ μάθῃς ἔτσι; Τί τόνοι εἶνε αὐτοί;

— Ἔννοια σου, ἐγὼ ξέρω τί κάνω, τονίζω τὸ τραγοῦδι! μοῦ ἀπαντᾷ.

Δὲν ὡμίλησα πλέον ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα καὶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια μου.

Ἐξόριστος Βασιλεῖας

* Σκὼν ἀνδριάντα τοῦ ποιητοῦ Σ. Βασιλειάδου

ΩΡΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἐκαθήμην πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅταν εἶδα νὰ διέρχεται μία γραῖα γνέθουσα μαλλὶ καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ ἑνὸς γέροντος, ὅστις ἐκράτει ἀπὸ τὰς χεῖρας ἀνὰ ἓν μικρὸ παιδάκι, ἐνῷ ἔμπροσθεν αὐτῶν ἔτρεχε καὶ ἐπήδα ἓν τρίτον, κοριτσάκι ὀλίγον μεγαλείτερον τῶν ἄλλων δύο.

Ὅλα ἦσαν ἀνυπόδητα καὶ κακοενδυμένα, ἐν τούτοις ὅμως ροδοκόκκινα καὶ παχουλά. Ὁ γέρων ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς πρασιᾶς, ὅπου πλησίον του ἤδη εἶχον καθήσει ἡ γραῖα καὶ τὸ μικρότερον τῶν παιδίων, ἐνῷ τὰ μεγαλείτερα ἔτρεχον καὶ ἔκοπτον ἄνθη, τὰ ὁποῖα προσέφερον εἰς τὸν παπποῦν καὶ τὴν γιαγιάν μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς. Πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς οἱ δύο ἐκεῖνοι γέροντες, ἀνεγνώσκετο ἐπὶ τῶν προσώπων των. Ὁ παπποῦς μάλιστα, ἀναπαυόμενος μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας πλησίον τῶν προσφιλῶν του, βεβαίως θ' ἀνεπόλει ἰδικήν του παιδικὴν ἡμέραν καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς εὐτυχίας δὲν θὰ τὴν ἀντήλασσε οὔτε μὲ ὅλα τὰ πλούτη τῆς γῆς!

Νηρηΐς

Η ΦΩΛΙΑ

Μέσα 'στὴ φωλιὰ
Ποῦνε 'στὴ μηλιὰ
Εἶνε δυὸ πουλάκια
Δύο ἀηδονάκια.

Ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴ μηλιὰ
Ἐν ἀγόρι... τί γυρεύει;
Μὲ μιὰ πέτρα τὴν φωλιὰ
Τὸ κακὸ τὴ σημαδεύει.

Πέφτει κάτω ἡ φωλιά,
Παίρνει ἐκεῖνο τὰ πουλιά.
Ἀχ! καὶ τί εὐχαριστήθη;
Τὸ κακό, τί ὠφελήθη;

Τώρα γύρω στὴ φωλιὰ
Ἡ φτωχὴ μάννα πετᾷ
Καὶ μὲ θλιβερὴ λαλιὰ
Τὰ παιδάκια της ζητᾷ...

Δάφνης Κλωνάρι

ΓΙΕΣ—ΓΙΑ

Εἰς πανδοχεῖον ἀγροτικόν, εἰσῆλθον δύο κομψευόμενοι κύριοι.

Ὁ εἷς Ἄγγλος. Ὁ ἄλλος Γερμανός.

Δηλώσαντος τοῦ πανδοχέως, ὅτι εἰς τὸ πανδοχεῖον του δὲν ὑπῆρχε παρὰ μικρὸν τεμάχιον κρέατος, ἐπῆλθε σφοδρὰ λογομαχία μεταξὺ τῶν δύο ξένων.

Ὁ πανδοχεὺς ἐπρότεινε:

— Κύριοι, εἴπε, μὴ παραφέρεσθε διὰ τὸ παραμικρόν· ἔχω μίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἐὰν σᾶς ἀρέσῃ, δέχεσθε.

— Λέγε.

— Νὰ κρατήσετε καὶ οἱ δύο μαζὶ τὸ τεμάχιον ἀπὸ τὰς ἄκρας μὲ τὰ δόντια σας, καὶ ὅμα δώσω σημεῖον, τότε... ὁποιος θὰ φάγῃ τὸ περισσότερον!

— Ὡραία!... Λαμπρά!...

Ὅταν ἐκράτησαν καὶ οἱ δύο, ὅπως εἶπεν ὁ πανδοχεύς, τὸ κρέας, οὗτος ἠρώτησεν:

— Ἕτοιμοι;

— Γιές... ἔκαμεν ὁ Ἄγγλος μὲ συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας.

— Γιά... ἔκαμεν ὁ ἄλλος.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ «α», ὅπως προφέρει ὁ Γερμανὸς τὸ «ναί», εὗρεν εὐκαιρίαν ὁ Ἄγγλος καὶ κατεβρόχθιασε τὸ τεμάχιον!

Παμφῶς

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Βερολινείου Συνθήκης, ὁ τότε ἀρχικαγκελλάριος πρίγκιψ Βίσμαρκ, παρέθεσεν ἐπίσημον γεῦμα εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κρατῶν, οἵτινες ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν. Εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο ἀπηγορεύοντο αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις. Ὅταν ὅμως μετὰ τὸ φαγητόν, προσεφέρθη τὸ γνωστὸν γλύκισμα tourte à la Macedoine(Μακεδονία) ἡ πρίγκιπισσα Βίσμαρκ, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἕλληνα πρεσβευτὴν Ἀλ. Ραγκαβῆν, τῷ εἶπε:

— Δὲν παίρνετε, κύριε πρέσβυ καὶ ὀλίγην Μακεδονίαν;

— Ὀλίγην μόνον, Ὑψηλοτάτη; Ὅλην! Ὁλόκληρον!! ἀπήντησε μεγαλοφώνως ὁ Ραγκαβῆς (ἐννοῶν τὴν χώραν).

Πρῶτος ὁ πρίγκιψ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτημάτων, διὰ τὴν εὐφυᾶ ταύτην ἀπάντησιν.

Ὑδραΐκος Χάνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ζοῦλα, ἐκείνη τὴν πλάκα τὴν σοκολάτα ποῦ σοῦ ἔδωσα, τὴ μοίρασες μὲ τὸν Γεῶργο;

— Ναί, μαμμά μου, ἔφαγα ἐγὼ τὴ σοκολάτα καὶ τοῦ ἔδωσα ἐκείνου τὸ ξύφυλλο. Ἔφερες δὰ πόσο τοῦ ἀρέσει τοῦ Γεώργου νὰ διαβάζῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

***

Ὁ Καθηγητὴς πρὸς τὸν μαθητήν:

— Πήγαινε, Γιάννη, νὰ ἐρωτήσῃς τὸν Γυμνασιάρχην ἂν θὰ πᾶμε ἐκδρομὴν καὶ ποιὰ ὥρα;

Ὁ μαθητὴς ἀπέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει:

— Ὁ κ. Γυμνασιάρχης μοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ πᾶμε ἐκδρομήν, ἀλλὰ τί ὥρα δὲν μοῦ εἶπε...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπάρμπα-Γεώργου

***

— Καὶ χάρηκε, Γεῶργο, ἡ θεία σου ποῦ σὲ εἶδε ἀξαφνα;

— Πάρα πολύ· μόλις μὲ εἶδε, φώναξε: «Ἐσὺ μᾶς ἔλειπες τώρα!»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 3δ, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14 Ἰουνίου 1911

ΕΠΕΙΔΗ δὲν εὐκαίρησα οὔτε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα νὰ τελειώσω τὴν βαθμολογίαν, τὴν ὁποίαν, καθὼς ξεύρετε, κάμνω μόνη μου, τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ λήξαντος Διαγωνισμοῦ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές. Τ' ἀκοῦς, ἀνυπόμονόν μου *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*!

Σᾶς συνιστῶ νὰ διαβάσετε τὴν σημερινὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν τοῦ «Κυανοῦ Κόμματος». Δὲν θὰ ἐκάμνατε ἄσχημα νὰ λάβετε μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ποὺ προτείνει, ἀφοῦ σκοπός του εἶνε ἡ ἐγγραφὴ Ἀπόρων. Εἶνε, βλέπετε, ἕνας ἔμμεσος τρόπος συνεισφορᾶς ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Συλλογῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸν 126ον Διαγωνισμόν, ἔληξε τὴν 10 Ἰουνίου. Ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ στείλουν, ἂς φυλάξουν τὰς Συλλογάς των διὰ τὸν Ὀκτώβριον, ὅτε θὰ προκηρυχθῇ νέος διαγωνισμός. Ἕως τότε—λάβετε τὸ ὅλοι ὑπ' ὄψει σας, πρὸς ἀποφυγὴν ματαιοπονίας,—κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ στέλλῃ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Ὁ *Ρήγας Α. Ρ.* ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ εἶνε συνδρομητής, μοῦ στέλλει Ἀσκήσεις, ἂς μάθῃ ὅτι τοῦτο εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν συνδρομητῶν. Ἐπομένως ἡ Συλλογή του δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ, οὔτε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Πόσα ἀλλεπάλληλα δυστυχήματα, καλή μου *Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου!* Ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὁ θάνατος τοῦ ἐξαδέλφου σου, τὰ ἐγκαύματα τοῦ πατέρα σου ἀπὸ τὴν ἀνάφλεξιν εἰς τὸ φαρμακεῖον... Καὶ βέβαια δὲν εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ μοῦ γράφῃς ὕστερ' ἀπὸ τόσα! Σοῦ εὔχομαι νὰ εἶνε τὰ τελευταῖα καὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃς ἄλλην λύπην καὶ στενοχωρίαν εἰς τὴν ζωήν σου!

Τί τὸν θέλεις τὸν ἀριθμόν σου, *Παπάκι*; Θθάνει ποῦ τὸν ξέρω ἐγώ, ἀφοῦ εἶνε γραμμένος εἰς τὸ βιβλίον μου. Κι' ἔννοια σου, ἂν κερδίσῃς τίποτε εἰς τὸ Λαχεῖον, θὰ τὸ λάβῃς εὐθύς, πρὶν τὸ ζητήσῃς, Ὥραιο πᾶλι τὸ γραματάκι σου.

«Δὲν ὑπάρχει διασκεδαστικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὰ Μικρὰ Μυστικά,—μοῦ γράφει ἡ *Πριγκίπισσα τῆς Ἐρείκης*.—Τί ὡραῖον, ἀλήθεια, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰς ἰδέας τόσων συνδρομητῶν!..» Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα πάντοτε; Ὁ καταρτισμὸς ἑνὸς λευκώματος Μ. Μυστικῶν δι' ἀνταλλαγῶν, ἀποτελεῖ ὄχι μόνον μίαν μεγάλην διασκέδασιν διὰ τὸ παρόν, ἀλλὰ καὶ μίαν ὡραίαν ἀνάμνησιν διὰ τὸ μέλλον.

Διαβάστε τὰ ὡραῖα αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει ἡ *Νυμφαία* καὶ παραδειγματισθῆτε... ὅσοι τυχὸν δὲν σκέπτεσθε ὅπως αὐτή: «Εἶδα νὰ μοῦ ἀπορρίπτῃς τὸ ἔργον μου διὰ τὴν Σ.Σ.Σ., ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἠσθάνθην οὐδεμίαν ἀγανάκτησιν. Ἐγὼ δὲν τὸ ἔστελλα μὲ τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸ δημοσιεύσῃς, διότι βλέπουσα ἐκεῖνα ποῦ ἐγκρίνεις καὶ δημοσιεύεις, τὰ συνέκρινα μὲ τὸ ἰδικόν μου καὶ ἤξευρα πόσον γελάτον ἠτο· ἀφ' ἑτέρου ἔχω κεποίθησιν εἰς τὴν δικαίαν σου κρίσιν.» — "Ὀχι, ἀγαπητή μου· μόνον οἱ συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ψευδώνυμον.

Ὁ *Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος* μοῦ γράφει ὅτι ἐτόσον τὸν σαγηνεύω, ὥστε μαζεύει ἀπὸ 15 λεπτὰ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ κάμῃ ἑνὰ ποσὸν καὶ νὰ πάρῃ καὶ ἄλλους τόμους καὶ βιβλία ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην μου. Νὰ ἕνα παιδὶ ποῦ θὰ περάσῃ ὡραῖα τὰς διακοπάς του. Τὸ μόνον ἄδικον ποῦ ἔχει, εἶνε ποῦ παραπονεῖται ὅτι δὲν τοῦ ἀπαντῶ τακτικὰ εἰς ὅλας του τὰς ἐρωτήσεις. Μὰ εἶνε δυνατόν;...

Ἡ *Συρανὴ Αὔρα* μοῦ γράφει νέα περὶ τῆς φίλης μας *Ἤχοῦς τῆς Λίμνης*. Εἰς τὸ Σχολεῖόν των ἔπαιξαν τὴν κωμῳδίαν μου «Misse's Club» καὶ ἡ *Ἤχω τῆς Λίμνης* ὑπεκρίθη τὴν Μὶς Μπέση. Μὲ τὸ φάθινο καπέλο, τὰ μεγάλα παπούτσια, τὸ πλατὺ σακάκι ἦτον ἀπαράλλακτη, καὶ ὁ κόσμος τὴν κατεχειροκρότησε καὶ λιγώθηκε στὰ γέλια. Μπράβο, καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Εἶνε πραγματικῶς δυστύχημα, *Μπάρμπα-Γεῶργο*, ὅτι ἡ νεολαία τῶν Σχολείων ἀγοράζει φύλλα ὡς τὸν «Παλημάνθρωπον» ποῦ μοῦ γράφεις καὶ τὰ παρόμοια. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι ἔπρεπε νὰ τὰ καταδιώκουν ἀμειλίκτως. Ἡ ἀδιαφορία των κάμνει πολύ, πολὺ μεγάλον κακὸν εἰς τὴν κοινωνίαν!..

Ὡραία ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ὀμηριάς, Μακεδών, Ἀνθισμένη Λυγαριά, Δοξασμένο Εἰκοσιένα, Σχοινοστόλιστος Χίος, Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις, Ὄνειρον Δούλου, Ἕλληνος καὶ Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ.* Αἱ παραγγελίαι των ἐξετελέσθησαν, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀπαντήσω ἐκτενῶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Καλοκαίριο καὶ «Ζήτω ἡ Ἑλλὰς» τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα*.—«Τὸ μέλλον μου» τῆς *Ἤχοῦς*.—«Οἱ τρεῖς φίλοι» τῆς *Σχοινοστολίστου Χίου*.—Διάφορα τοῦ *Σημαιοφόρου Ἕλληνος*.—Διάφορα τοῦ *Μυστικοῦ*.—«Ὁ οἶκος τῶν Τυφλῶν» τῆς *Ἀεροναυτοποιΐας* (ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συντομευθῇ κατὰ τὸ ἥμισυ)—«Ἀνάμνησις» τῆς *Νυμφαίας*.—Διάφορα τοῦ *Μικροῦ Ἥρωος*.—«Ὁ Γιῶργος κι' ὁ Ἀζώρ» τοῦ *Δάφνης Κλωνάρι*.—Διάφορα τοῦ *Πολικοῦ Ἀστέρος*.—«Ἡ φύσις τῆς *Γαρδένιας*.—Διάφορα τοῦ *Ἑλληνικοῦ Σίφους*.—Ἱστορικὰ Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ταξεῖδι εἰς τὸν Ἄρην» (ἐκτενές· τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, διότι ἂν τὸ ἀπαιτήσουν ὅλοι, ἄλλη δουλειὰ δὲν θὰ κάμνω!)—«Ἕνας φαρφᾶς», «Στὴν πατρίδα» κτλ. (ποιήματα ἄτεχνα)—«Αἱ τοποθεσίαι τῆς Λακωνίας» (νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃς καθαρογραμμένον καὶ χωρὶς ἀρίθμησιν τῶν λέξεων)—«Νύχτα-ἡμέρα» (ἀτελές)—«Ἡ ἀνοιξις» (τώρα ποῦ εἶνε θέρος;)—«Ὁ Ἐξόριστος» (ὄχι τέτοια θέματα)—Λόγια Ἑλλάδος» (πολλὰ καὶ μὲ πλατειασμούς.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Πόθος τῆς Κύπρου*, α. (Γ.Χ.Γ.) *Ἰσχὺς τῆς Εἰμαρμένης*, κ. (ΙΧΙΧ) *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, α. (;;).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Συριανὴ Ναυτοπούλα* (0) μὲ *Συλφίδα, Δάφνης Κλωνάρι, Ἀφροκρίνο*—ὁ *Ὑποκόμης τῆς Βραζελώνης* (0) μὲ *Κυνελαμίαν, Ἔγγονον Αὐτοκράτορος, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Μόνωσιν*—ὁ *Μακεδὼν* (0) μὲ *Ἀνθρεῖον Σουλιώτην, Μπάρμπα-Γεῶργον, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Ἀργοναύτην*—ὁ *Μυστικὸς* (0) μὲ *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα, Τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολούλουδο, Κάρμεν*—τὸ *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (0) μὲ *Δάφνης Κλωνάρι, Σκληρὴν Σκλαβιάν, Κραυγὴν Νίκης, Νέλκ*—ἡ *Δάφνη* (0) μὲ *Πέννιν τοῦ Τολστόη, Ἄγγελον τοῦ Πόνου, Κάρμεν, Ἀττικὴν Δύσιν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δικέφαλον Ἀετόν* (εἰμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς διαγωνιζόμενος εἰς τὴν ἀνωτέραν Τάξιν) *Ζυζαντινὸν Ἀετόν* (ναί, εἰμπορεῖς νὰ μεταχειρίζεσαι καὶ τὸ παλαιὸν μέχρι τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας του) *Δωδωναῖον* (σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰς ἐνεργείας) *Μικρὸν Ἀργοναύτην* (ἡ διόρθωσις ἔγινε) *Ἐλευθερίαν* (βεβαίως προώδευσες· σοῦ εὔχομαι γρήγορα καὶ Α'.) *Πορθητὴν τῆς Καρχηδόνος* (τὸ ἑσπάθωμά σου σημειώνεται τακτικά) *Μικρὸν Ἥρωα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) *Ἰωάννην Μ. Α.* (ἔλαβα) *Ἐθνικὴν Σημαίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Αἱματόβρυτον Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (εἰς κάθε σου τετράδιον Μ. Μυστικῶν, πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς δεκαλεπτον γραμματόσημον· ἄλλως δὲν διαβιβάζεται) *Μαυροθαλασσίτην* (τὸ σ' μὲ ἐῶτα· οἱ *Σκόρπιοι Μενεξέδες* δὲν εἶνε αὐτοὶ ποῦ ὑποθέτεις· οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε συνδρομηταί) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* (καλὸ ταξεῖδι καὶ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· βεβαίως ὁ ὑποψηφιός σου εἰμπορεῖ νὰ ἐγγραφῇ ὁποτε θέλῃ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου, διὰ νὰ ἴδῃ ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν) *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου* (ναί, νὰ μοῦ περιγράψῃς τὴν τελετὴν τῶν ἐξετάσεων· καὶ πῶς ἐπῆγες; λαμπρά, δὲν ἀμφιβάλλω!) *Ἄψε-Σβῦσε* (ἔστειλα) *Κάρμεν* (ἐλήφθησαν· γράφτην Λύσεων ἔστειλα· χαιρετισμοὺς εἰς τὴν *Συλφίδα*) *Προσδοκίαν τῶν Σκλάβων* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) *Ἀμαρυλλίδα* (σὲ συγχαίρω· ἕνας μόνον χρόνος ἀκόμη — ἤ, θὰ περάσῃ καὶ αὐτός!) *Ἰρίδα* (ὡραιότατα αἱ ἐπιστολαί σου· δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν τόσῳ θερμὴν προπαγάνδαν ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ μας· ναί, νὰ γράφῃς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ χαρτιοῦ) *Λουδοβίκον ΙΖ'* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 25ον·) *Ἀεροναυτοποιΐαν* (ἐλήφθησαν·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος* (σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· γράφε μου μετὰ τὰς ἐξετάσεις·) *Μέλανα Ἱππότην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (ὅλα ἐλήφθησαν·) *Σεραφείμ* (ἀπὸ ποῖον τόμον καὶ ἀριθμὸν τοῦ «Φάρου»;) *Σαμιακὴν Αὔραν* (περιμένω λοιπὸν τὰς παύσεις διὰ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά· τὸ ὄνομα τοῦ *Μπάρμπα Γεώργου* δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ· ἂν θέλῃ, ἂς σοῦ τὸ φανερώσῃ ὁ ἴδιος·) *Παμφῶς* (σοῦ ἐνεκρίθησαν διάφορα Παίγνια, ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ κάποιον, πρέπει νὰ κληρωθῇ· συγχαρητήρια διὰ τὰς τόσον τιμητικὰς διακρίσεις τῶν ἀδελφῶν σου εἰς τὸ Ὠδεῖον·) *Δρόσον τῆς Πρω*ΐας (ὄχι δά! οἱ Ἑδδ. Διαγωνισμοὶ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων·) *Νικόλαον Γ. Ἠλ.* (χωρὶς δεκάλεπτον, αἱ λύσεις τῶν Ἑδδ. Διαγωνισμῶν δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει·) *Ἀττικὴν Δύσιν* [ἡ ὁποία θὰ στεῖλῃ Μικρὰ Μυστικὰ εἰς τοὺς προτείναντας, μετὰ τὰς ἐξετάσεις της·) *Ὡραῖον Πήλιον* [ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου· κ' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ προβιβασθῆς μὲ καλὸν βαθμόν·) *Αἰκατ. Ι. Ζερ.* (ἔστειλα·) *Ἐπτάφωτον Πλειάδα* (ἔστω καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν·) *Φοῖβι* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Ναυτάκι τοῦ Δβέρωφ* (περαστικὰ 'στὸν μπαμπᾶ·) *Θάλλον Ρόδον* (εἰς κάθε τετράδιον πρέπει νὰ ἐγκλείῃς γραμματόσημον τῶν 5 mill. καὶ ὄχι τῶν 2·) *Ὀνειροπόλον Μεγάλης Ἑλλάδος* (περιμένω·) *Παπαγάλον τοῦ Τσάρου* (ἔστειλα·) *Μυστικόν, Ἰδεολάτρην*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14ην Ἰουνίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 12ῆς Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου.*

278. Λεξίγριφος

Δύο ζῶα ἂν ἑνώσῃς,
Ἀμοιβὴν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

279. Συλλαβόγριφος

Τέσσαρα παίρνω γράμματα,
Τὰ βάζω στὴ γραμμὴ
Καὶ βλέπω, ὦ τοῦ θαύματος!
Μιὰ πόλι γαλλική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποκόμητος τῆς Βραζελώνης

280. Μεταγραμματισμὸς

Ὅποιος ἀντὶ μιᾶς νήσου
Καρπὸν θέλει νὰ ἰδῇ,
Ἂς βγάλῃ ἕνα σῆμα
Κι' ἂς βάλῃ ἕνα νί.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σβυστό μας Κανδήλι

281. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν μου πάγκοινος τροφή,
Πόλις τὸ θηλυκόν μου ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδραϊκοῦ Χάνου

282. Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
* + * = Ἀριθμητικόν.
** + ** = Εἶδος γώματος.
*** + *** = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
**** + **** = Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητρωΐης Στοργῆς

283—285. Συμπλήρωσις Φράσεων

1.—Ἄρρητον — λέγε.
2.—Μανθάνων — κάμνε.
3.—Ἀρετῆς — ἀδικίαν—.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠραίου Πηλίου

286. Λογοπαίγνιον

Ποιός, παιδί μου, σ' ἐρωτᾷ ἂν τρώγῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ἀθρας

287. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον τραγικόν:

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Θεὰ τῆς θαλάσσης· 4, Νομοθέτης· 5, Μέγας Ἀθηναῖος· 6, Πόλις τῆς Γαλλίας· 7, Μοῦσα· 8, Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλέκτρας Π. Ἰωαννίδου.

288. Γρῖφος

Μ : νο Κ Κ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰδηψίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ διὰ μέσου τῆς «Διαπλάσεως».—*Κουρσάρος τῆς Τζιᾶς καὶ Λόρδος Βύρων.* *(ΙΑ', 91)*

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

(Μέγας Φιλελεύθερος Συνδυασμὸς)

Σκοπός: ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρων· καὶ ἡ κατὰ τὸ ὑπόμνημα ἐλευθέρα βράβευσις τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων.

Πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων: Προτείνομεν τὴν ἐρώτησιν: *«Τί ἐστι φιλία».* Ὁστιδήποτε θέλει ἂς ἀπαντήσῃ ἀτέλλων καὶ ἐν δεκαλεπτον. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου θὰ βραβευθοῦν αἱ καλλίτεραι ἀπαντήσεις καὶ τὸ ὑπόλοιπον θὰ διατεθῇ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων.— Ἐγγραφῆτε εἰς τὸ *Κυανοῦν κόμμα!* Συνδρομὴ ἐξάμηνος δρ. 1 μόνον.—Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δι' ὅλας τὰς πόλεις. Θὰ ἴδητε πράγματα καὶ θαύματα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κόμματος εἶνε: Mr André C. Arapis, Jannina (Turquie).

Οἱ Ἱδρυταί. *(ΙΑ', 92)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 27 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 239]

ΑΘΗΝΩΝ: Παμφώς, Νίκη Μάντζαρη, Φανὴ Γ. Καούρη, Ν. Προεστόπουλος, Φιφὴ Δ. Παπαδήμου, (2ο), Γ. Ν. Καραμήτρος, Κ. Ι. Καλογιάννης, Δεσπούλα Τ. Μπότσαρη, Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Αἰκατερίνη Ν. Δελαγραμμάτικα, Ἀθ. Ν. Δεληβαθηνός, Βηθλεὲμ Χ. Δημητίου, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Ἰωαν. Ν. Τούμπας, Δρόσος τῆς Πρωΐας, Χ. Ε. Σούλης, Εὐγενία Λαμπαδαρίου, Ε. Φυδίκη Κωνσταντακόπουλου. Ἔλλη Ἐμ. Μέμτσε, Ὄλγα Φέτση, Δανάη Α. Τριανταφυλλίδου, Δ. Μαρ. Γιαννουλάκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλελές, Ἀναστ. Ν. Σοφιλίτης, Νάκης Ἐμμ. Βεκιαρέλης, Φ. Θ. Κοσιανός, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Κοέλα Ἠρ. Κατσαμαντή.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Δέφας, Ἑλένη Θ. Ἀλεξανδροπούλου.

ΑΛΙΒΕΡΙΟΥ: Γ. Π. Κηπιώτης.

ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Ἰουλία Θ. Μιχαλακοπούλου.

ΑΝΔΡΟΥ: Π. Δ. Χρηστόπουλος, Δ. Κωσταρᾶς, Ἔκαμ. Διαβατίδης.

ΒΟΛΟΥ: Π. Π. Παρασκευόπουλος. Χρ. Κ. Πριῆνος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ἰ. Μιχ. Δημητρακόπουλος, Τρύφων Π. Καραντζίνας.

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Δ. Μαρούδας.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Γ. Ἠλιόπουλος, Ἰω. Α. Πρωτόπαπας, Σταῦρος Κωστόπουλος, Λεων. Ἀντ. Νικολόπουλος, Παντ. Δ. Σταματελάκης.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπασία Ἀνδρ. Πυλαρινοῦ (25, 27).

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Νικ. Γ. Σύλλας.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Στέλλα Μιχ. Λαδοπούλου. Σπ. Διον. Σακελλαρίου.

ΛΑΡΙΣΗΣ: Παπαφλέσσας, Ἀθ. Θ. Κατσαρός, Σπ. Στ. Παπαστεριάτης, Μιχ. Β. Πάσχος, Ἰωαν. Ἀν. Κασσαβέτης.

ΛΕΒΕΤΣΟΒΩΝ: Α. Καπασκέλης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μαρία Ἀνδ. Καζακοπούλου, Τάκης Ἀν. Καζακόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ἰ. Φαρμακίδης.

ΠΥΡΓΟΥ: Διονυσία Καρώρη (2ο), Διονυσία Νικολετοπούλου (2ο), Χαρ. Ἰ. Νικολετόπουλος (3ο), Ἑλένη Νικολετοπούλου (2ο), Δήμητρα Χριστοδούλου, Σταματίνα Μαρκάτου, Ἀριστέα Χρονοπούλου, Παγώνα Ρουφοπούλου, Διονυσία Σούλη, Δήμητρα Ν. Μιχαλοπούλου, Εὐγενία Κ. Δάκατα, Χρυσόθεμις Μακρῆ, Βασιλική Κ. Κάτσαούνη, Ζωὴ Καραμπάτσου. Γεωργία Δ. Ξουρῆ, Ἀργυρῆ Συμωνᾶ, Μαρία Π. Βαρζελιώτη.

ΣΥΡΟΥ: Ἑλένη Μ. Ἔβερτ, Ἀργυρῆ Α. Σπουργίτη, Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Χρ. Γ. Ἀρβανίτης, Ξένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Αἰκατ. Ζερμπίνη, Μαρία Ζερμπίνη, Κωνστ. Ἰ. Βιτιάδης, Ἐργάνη, Ἑλένη Κ. Στρούμζη, Σοφία Κοζαδίνου, Νίκος Κοζαδίνος. Ἄσπρος Κόρακας (2ο—27).

ΒΑΡΝΗΣ: Ἠλ. Ν. Ἠλιάδης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Μυρσίνη Ἀλεκουδέλη.

ΙΒΡΑΗΜΙΑΣ: Ν. Γεωργιάδης, Λουκία Θεοδοσίου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσμήνη Γ. Τζαβέλλα (2ο), Ν. Δ. Δαζαρίδης (2ο), Γ. Χρηστίδης (3ο).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικολαΐδου, Ἄφφ-Σβῦσε.

ΛΑΜΠΟΒΟΥ: Ἀριστοτ. Α. Ζάππας (2ο).

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Γ. Χαραμουντάνης, Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους (2ο), Βασίλισσα τῆς Κύπρου (3ο).

ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἰ. Μ. Λουβάρδος (2ο), Μαριάνθη Σ. Καρυοφύλλη, Α. Κ. Μανωλάτος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Ν. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ὁδὸς Ἀλμαρνασσοῦ 6 ἐν Ἀθήναις, ΜΑΡΙΑΝΘΗ Χ. ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΗ ἐν Σμύρνῃ, καὶ ΕΛΕΝΗ Θ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀγρινίῳ. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριετηρίαν ἕκαστος. Ὅλοι ἀπὸ 1 Ἰουλίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,90 διὰ τὸν παρασέχῃ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, ὅπερ οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὁθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ;

Πῶς ἀλλέως, παρὰ ἐὰν φροντίσετε νὰ προμηθευθῆτε ὅσω τὸ δυνατὸν περισσοτέρους

ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

τῶν ὁποίων λεπτομερὴς Τιμοκατάλογος, τῆς μὲν «Βιβλιοθήκης» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 24ον φύλλον, σελὶς 195, τῆς δὲ «Διαπλάσεως» εἰς τὸ 25ον φύλλον σελ. 204, στέλλεται δὲ καὶ ἰδιαιτέρως τυπωμένος πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΤΑ ΕΞΟΧΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΙΑ ἄλλα ἀναγνώσματα, τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τοὺς θαυμασίους αὐτοὺς τόμους, εἶνε τόσον ὡραῖα, τερπνὰ καὶ ἐπαγωγά, ὥστε εἰς μάτην θὰ ζητήσετε καλλιτέραν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν καὶ διασκέδασιν ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2108